

Till Kinamockaskogen 5-6/7 2008!

Att kolla vägarna norröver hör också till uppgifterna. Denna tur skulle gå hela vägen till Khunjerabpasset och som utgör gränsen mellan Pakistan och Kina i norr. Det är också här som Karakoram Highway (KKH) fortsätter från Pakistan in i Kina eller kommer från Kina till Pakistan beroende på hur man nu vill se på det. Här kommer en liten karta över KKH. Även en del av Pamirbergens sydöstra hörn passerar då man kommer upp mot Kinesiska gränsen.

Så här fint kan det se ut på morgonen längs KKH...

Från Gilgit styrde vi som sagt kosan norröver tidigt på morgonen vid 06.00 och det var tänkt att vi skulle övernatta i Sost som är den sista staden innan gränsen. Vi hade satt oss för att först ta oss till gränsen och sedan åka tillbaka till Sost.

Vi skulle först passera Karimabad i Hunzadalen, där vi varit tidigare, innan vi skulle komma på för oss ny väg. Eller faktiskt så hade vi dagen innan varit och besökt Gulmit som är staden efter Karimabad och här hade jag passat på att köpa en liten matta. Så här kommer lite bilder från det innan vi går vidare med dagens tur.

En liten interiörbild från väveriet

Det blev det lilla tygstycket i lila på pelaren till vänster i bild, matta är väl kanske fel begrepp.

Åter till dagens tur... Vägen gick som alltid genom grönskande dalgångar. Eftersom det ännu var tidigt på morgonen var det knappt något folk ute, en del låg ute och sov i dessa utomhussängar som jag tidigare berättat om. Det doftade dock utav rök lite här och var och solen hade inte letat sig ner i dalgångarna än utan lyste bara på de snöklädda bergstopparna.

Hoppla, tvärnit – en kossa på vägen! Förarna är vana och parerade det ganska bra. Efter någon timme så vaknar folk till och nu är det massor av skolbarn på väg. Många får gå i över en timme för att komma till skolan. Alla är väldigt välklädda och de flesta pojkarna bär slips.

Det är dags att ta lite rast och det blir också en obligatorisk liten bild vid några intressanta bergsformationer. Det är jag och Sr Driver – Qayyom Khan – som så fint håller om varandra.

Även en av dessa fantastiska lastbilar passerar förbi och jag kan inte motstå att ta en bild med den vackra bakgrunden.

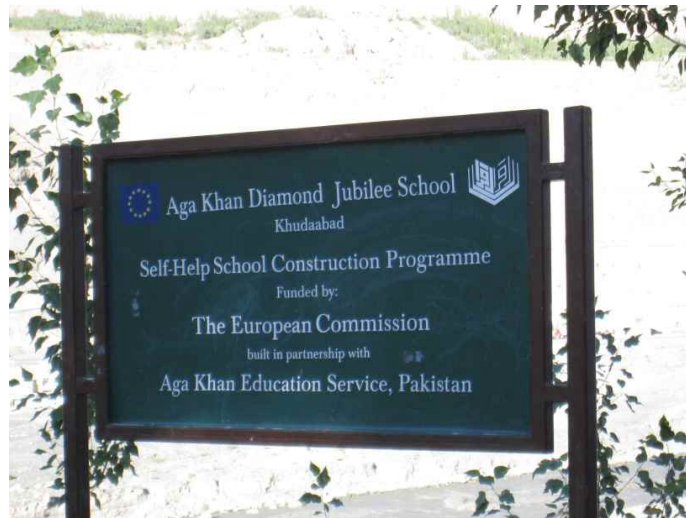
I Karimabad är det relativt mycket kvinnor ute på vägarna och i vägkanterna vilket förarna påpekar är "Very good" och skrattar, även en liten tutning här o där för att påkalla lite uppmärksamhet.

Efter att vi passerat Gulmit ändrar landskapet karaktär till något som kan liknas en stenöken – dock fortsätter en del gröna små "oaser" att dyka upp där det rinner vattenfall. Även dalgångarna känns trängre och man är omgiven av höga bergssidor mycket närmare än tidigare.

Här ovan ser vi också hur man skyddar sig mot rasmassor genom en tunnel – detta är det enda i den väg jag sett hitintills.

På väldigt många ställen ser jag att EU och Aga Khan har lite skolprojekt ihop. Hur stor del respektive organisation bidrar med framgår inte.

Vi kommer så fram till Sost och våra magar känns tomma så vi beslutar oss för att äta lunch och kommer fram till att detta ställe verkar lämpligt. "Dagens" är bruna bönor a'la Pakistan dvs med chili, vitlök. Till detta serveras chapati (Nanbröd).

Som vanligt så avstår jag från rå lök samt lokalt vatten för att minimera eventuella magåkommor. Det blir dock en kopp rykande chai (the). Det verkar som strategin med att avstå råa grönsaker verkar fungera. På fälstationen är det en annan sak eftersom kockarna är relativt vana med att se till att behandla grönsakerna på korrekt sätt.

Det hela smakar gott och vi fortsätter mot Kinamockaskogen... Nu börjar stigningen långsamt och vi når över 3000 meter. Nu snirklar sig vägen upp i serpentiner och vips är vi uppe över 4000 meter och jag måste rapportera in var vi är när jag finner följande informativa vägschild.

Kashgar 438 km och Tashuryan 143 km i Kina samt Alma Ata (Alam Ata!) 1320 km i Kazakstan (Borats hemland!). Redan nu känner jag att det susar lite i huvudet och att man är lite "snubblig". Efter avklarad rapportering far vi vidare och kommer så till gränsen och vi befinner oss nu på 4654 möh. Som jämförelse kan nämnas att Mont Blanc som är Europas högsta berg ligger på 4810 möh. De första stegen känns lite konstiga och jag är lätt yr i huvudet. Jag bestämmer mig för att stå stilla ett tag. Jag börjar sedan gå långsamt och gradvis känner jag mig bättre – jag frågar även de andra hur de känner sig och dom är lite yra i huvudet dom med. Efter en halvtimme känns allt helt ok. Nu kan man börja ta några bilder för att föreviga det hela.

Här ser vi till vänster en vybild in mot Kina med ett stängsel – oklart hur långt detta stängsel sträcker sig. Till höger ser vi det kinesiska vaktornet. Det finns en Pakistansk gränskontroll och en Kinesisk samt ett område där emellan på omkring 300 m och mitt på detta område går gränsen enligt en Pakistansk gränsvakt som vi pratar med. Med andra ord är vi inne på kinesiskt område utan att det verkar vara så mycket ordande om det.

Det kom två bussar från Kina som skulle till Gilgit. Tydligt går det regelbundna bussar mellan Pakistan (Gilgit) och Kina (Kashghar). Vi hade sett bussarna tidigare vid den Kinesiska gränskontrollen och nu var det dags för den Pakistanska proceduren. Alla fick gå av och vi kunde notera några västerlänningar ombord.

Vi satte åter av mot Sost för att checka in på vårt hotell som jag av någon outgrundlig anledning inte fotograferade. Men en liten vybild av Sost lyckades jag med.

Inte så stor by inte... Även ett par jakar fanns i närheten av byn. Vi tog en liten rundtur i byns omgivning och korsade floden på denna bro.

Vi avnjöt en middag på motellet som bestod av en lammgryta. Tyvärr var den inte så stark som man hoppats på. Så här långt är den lokala maten ute i byarna ok men bäst indisk/pakistansk mat får man allt hemma. Detta kanske ändrar sig under resans gång. Kocken på fältstationen är duktig på kycklingcurry och det lokala köket. Sedan var det bara att krypa till kojs – dock hade jag en hyfsad huvudvärk. Kanske hade jag druckit för lite under dagen. När man befinner sig på höga höjder så skall man dricka rikligt eftersom man tydligen förlorar vätska.

2008-07-06 Söndag

På morgonen var huvudvärken borta. En kopp chai och sedan bar det av tillbaka mot Gilgit samma väg. Efter någon timme kom vi till platsen där det hänt en singelolycka med en lastbil. Föraren hade tydligen klarat sig men var på sjukhus. Olyckan hade hänt på natten och troligtvis hade föraren somnat och först kört in i en bergvägg för att sedan lägga hela ekipaget på vägen. Det var inte mycket vi kunde göra utan vi fortsatte färden mot Gilgit och efter ytterligare någon timme så såg vi på håll en mängd fordon som stod stilla. Ett jordskred längre upp i bergen hade skett och nu rann det en lervälling rakt över vägen som gjorde det omöjligt att passera.

Vi körde tillbaka en mil eller så och korsade floden till andra sidan eftersom det gick en väg mot Gilgit och innan vi kom till Gilgit gick det tre timmar till. Dom som bygger och röjer vägarna är FWO – Frontier Works Organization som i botten är ingenjörstrupperna. FWO samarbetar med Kina eftersom mycket av arbetet kretsar runt Karakoram Highway som är ett Pakistansk-Kinesiskt projekt.

Äntligen hemma - nu skall det bli gott med en bastu!